

Arrest

nr. 89 949 van 18 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE KLERCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, K. B. verklaart een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 19 september 1984 te Khasavyurt (Dagestan) geboren. U bent niet gehuwd en hebt geen kinderen.

Uw moeder Z. B. (o.v. X) en uw broer Kh. B. (o.v. X) wonen als erkend vluchteling in België.

Uw broers S. B. (o.v. X) en T. B. (o.v. X) hebben eveneens asiel aangevraagd in België, hen is echter het statuut van vluchteling geweigerd.

U woonde voor uw vlucht naar België in Khasavyurt.

Op 7 januari 2012 's avonds stonden er vier politieagenten van de lokale politie in burger aan uw deur. Ze zeiden dat ze u enkele vragen wilden stellen over de burens, waarop ze u verdoofden en meenamen naar de stedelijke dienst van Khasavyurt. Toen u terug bijkwam zeiden ze u dat u met hen

moest meewerken of dat u anders vermoord zou worden. Ze zouden bezig zijn met het vatten van een crimineel en u moest hen hierbij helpen. U zou wanneer ze u daarom vroegen een pakket aan een bepaald gebouw moeten gaan leggen. De enige mogelijkheid voor u om vrij te komen was in te stemmen, wat u dan ook deed. U werd vrijgelaten, ze gaven u drieduizend roebel en een gsm mee en zeiden dat ze u binnen drie à vier dagen zouden bellen. Uw intern paspoort mocht u bijhouden en als u meewerkte en deed wat ze zeiden zouden ze u ook uw andere documenten – geboorteakte, internationaal paspoort, ... - teruggeven en zou uw moeder mogen terugkeren en geen problemen meer hebben.

Na uw vrijlating bent u onmiddellijk naar uw oom I. gegaan en vertelde u hem alles. Hij zei dat ze u nooit met rust zouden laten en dat u het land uit moest.

U verliet Dagestan op 9 januari 2012.

Uw oom bracht u met de wagen over Moskou naar Wit-Rusland. Daar overnachtte u bij een vriend van uw oom die de verdere reis regelde. De volgende ochtend reed u nog een halfuur met de wagen van uw oom mee alvorens over te stappen in een vrachtwagen. U zat in het slaapcompartiment, met een gordijntje afgesloten van de eigenlijke slaapcabine. U zou weinig gemerkt hebben van grenscontrole, behalve dat de vrachtwagen op een bepaald moment meermaals moest stoppen. De chauffeur zou daarbij de hele tijd in de cabine zijn gebleven en heeft nergens documenten moeten voorleggen.

U bent in België aangekomen op 13 januari 2012. De chauffeur liet u achter ergens op een parking, daar werd u na verloop van twee uur opgepikt door uw broer.

U vroeg asiel aan op 18 januari 2012.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u vreest dat ze u zullen ombrengen.

Ter staving van uw identiteit en/ of asielrelaas legt u uw intern paspoort voor.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaart in geval van terugkeer naar uw land van herkomst te vrezen dat men u zal ombrengen (CGVS, p.18), ze zouden u dan daarna als een gedode terroriste in beeld brengen met een wapen naast u (CGVS, p.14) of ze zouden u ergens vals van beschuldigen (CGVS, p.14).

U stelt dat alles te maken heeft met de problemen van uw moeder (CGVS, p.18), alles is begonnen met de huurders van uw moeder die blijkbaar werden gezocht door de politie (CGVS, p.10).

Er moet echter worden vastgesteld dat u alles behalve eenduidig aantoonde dat uw problemen rechtstreeks volgen uit die van uw moeder.

Is het al niet op zijn minst opmerkelijk dat u bij DVZ op geen enkele manier naar de problemen van uw moeder verwijst als grond van uw eigen problemen (CGVS Vragenlijst), dan wel dat u hieromtrent tijdens uw gehoor bij het CGVS duidelijke tegenstrijdigheden laat horen.

Zo heet het aanvankelijk dat men u tijdens uw gevangenschap op 7 januari 2012 tot samenwerking probeerde te overtuigen door te stellen dat als u goed meewerkte uw moeder zou mogen terugkomen en rustig in haar huis zou mogen wonen (CGVS, p.12).

Later stelt u echter dat u natuurlijk niet kan weten of uw aanhouding iets te maken heeft met de problemen van uw moeder (CGVS, p.13) en dat de politie tijdens uw aanhouding zelf nooit de band heeft gelegd met de problemen van uw moeder, de politie gaf als reden van uw aanhouding dat ze een samenwerking wilden (CGVS, p.14).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen slaagt u er niet in hiervoor een afdoende uitleg te geven. U stelt in antwoord hierop dat de politie zich zou hebben verontschuldigd voor wat ze met uw moeder hadden gedaan en u herhaalt opnieuw dat ze uw moeder in rust zouden laten leven als u meewerkte, maar tegelijkertijd zegt u niet te weten of u betrokken was bij de zaak van uw moeder en dat uw zaak iets anders betrof (CGVS, p.15).

Op geen enkel moment kan uit deze verklaringen blijken of u (a) zelf weet of uw zaak en die van uw moeder verbonden zijn en (b) of de politie ja dan wel neen deze link heeft gelegd.

Bovendien kan ook op grond van het door u verklaarde tijds kader allerm minst een klare link worden gelegd tussen beide dossiers (c).

U stelt dat de politie een laatste keer voor uw moeder is langsgekomen kort na haar vertrek naar België, nog in november 2010 (CGVS, p.11). Daarna kwamen ze niet meer langs omdat ze er toch van overtuigd waren dat uw moeder weg was en voelde u zich wat rustiger (CGVS, p.11). Dan stonden ze op 7 januari 2012 plots terug voor uw deur (CGVS, p.11).

Gezien het grote tijdsverloop tussen de gebeurtenissen van november 2010 en deze van januari 2012 kan ook hieruit niet zonder meer tot een duidelijk verband tussen beide zaken worden besloten.

Tevens valt op te merken dat u wat betreft de problemen welke aan de basis liggen van uw moeders vlucht – en als dusdanig dus ook aan de oorsprong van uw problemen – een opmerkelijke vaagheid tentoonspreidt (d).

Zo weet u niet hoeveel tijd er zat tussen het moment dat uw moeder haar problemen begonnen – met het bezoek van de politie bij haar thuis – en haar daaropvolgende vlucht.

U stelt aanvankelijk dat er een maand lag tussen de dag van het gebeurde en haar vertrek (CGVS, p.13), maar vervolgens plaatst u het bezoek van de politie ergens in september (CGVS, p.13). Hoewel u stelt niet te weten wanneer precies in september, is het duidelijk dat er in dat geval beduidend meer dan een maand tussen beide momenten ligt, uw moeder is immers pas vertrokken op 19 november 2010. Bovendien weet u niet in het minst te vertellen hoe lang voor haar vlucht naar België uw moeder uit het ziekenhuis is ontslagen: misschien anderhalve maand, of een maand, misschien twee weken daarvoor of twee halve weken, u weet het niet meer (CGVS, p.13).

Tevens bent u onduidelijk in uw verklaringen over de bezoeken van de politie bij u thuis nadat uw moeder al was vertrokken. Aanvankelijk heet het dat ze drie à vier dagen na haar vertrek terug bij jullie kwamen (CGVS, p.10). Daarna stelt u dat ze nog twee keer zijn geweest (CGVS, p.11) om vervolgens weer te verklaren dat ze na het vertrek van uw moeder, drie à vier dagen later, nogmaals terug zijn gekomen en nadien gedurende een jaar niet meer (CGVS, p.11).

Wanneer gewezen op deze incoherentie tussen beide verklaringen stelt u enkel dat u het zich niet meer herinnert en hebt u het opnieuw over twee verschillende bezoeken (CGVS, p.11). De verdediging die u hier mogelijks zou invoeren, met name dat u moeilijk cijfers en data kan onthouden (CGVS, p.10) wordt niet weerhouden, u staft deze bewering op geen enkele manier.

Het samengaan van dit alles – het feit dat u zelf niet weet of er een link is tussen de zaak van uw moeder en uw eigen problemen (a), uw onduidelijkheid over het feit of een dergelijk verband al dan niet door de politie is gelegd (b), de ruime periode na het vertrek van uw moeder waarin u geen enkel probleem kende (c) en uw vaagheid voor wat betreft de problemen van uw moeder (d) – maakt dat een dergelijk verband niet in rekening kan worden genomen als element in uw asielrelaas.

In die zin kan u zich voor uw asielaanvraag enkel beroepen op de feiten welke u zelf zou hebben meegemaakt en de vrees voor vervolging die u ten gevolge daarvan zou hebben.

Tevens tast het vastgestelde samengaan van tegenstrijdigheden en onduidelijkheden in uw verklaringen omtrent het wel of niet gelinkt zijn van uw zaak met die van uw moeder op zich de geloofwaardigheid van uw asielrelaas – en uw daaruit volgende vrees voor vervolging – aan.

Meerdere elementen uit uw dossier maken uw asielrelaas betreffende uw eigen problemen en uw daaruit volgende vrees voor vervolging onaannemelijk:

U verklaart dat uw internationaal paspoort en andere documenten werden ingehouden, slechts uw intern paspoort werd u gelaten (CGVS, p.6). Ze zouden uw internationaal paspoort hebben afgenomen om u op die manier te verhinderen naar het buitenland te vertrekken (CGVS, p.6).

Genomen dat u niet officieel werd gezocht (CGVS, p.16) is het enkel inhouden van uw internationaal paspoort allerm minst toereikend om u het vluchten te verhinderen. Het is weinig aannemelijk dat de autoriteiten die u wilden dwingen om op korte termijn – binnen de drie, vier dagen (CGVS, p.12) – met hen mee te werken, u de mogelijkheid zouden laten om gewoon – legaal, door voorlegging van uw intern paspoort (CGVS, p.16) – Dagestan uit te reizen. Daarmee maken ze de situatie voor hen zelf onnodig moeilijk. Niet enkel kan het voor hen daarna sowieso een stuk moeilijker worden om u terug te vinden en riskeert het plan waarin ze u wilden betrekken hierdoor moeilijkheden te ondervinden, ook verhoogt dit uw kans om de Russische Federatie te verlaten, vermits uw grootste barrière nu enkel nog de Russische buitengrens is. Uw verklaring dat ze uw intern paspoort niet zouden hebben ingehouden omdat u dit steeds nodig hebt in Dagestan en moet kunnen voorleggen aan de politie wanneer deze daarom vraagt (CGVS, p.6), kan niet worden weerhouden. Het inhouden van uw intern paspoort lijkt in de context zoals door u geschetst net een te verwachten maatregel, want een probaat middel om uw bewegingsvrijheid dermate te beperken dat men zeker kan zijn u onmiddellijk voor de opdracht beschikbaar te hebben op het moment dat men dat wenst. Zonder intern paspoort zou u zich immers zelf binnen Dagestan moeilijk kunnen verplaatsen.

Het is daarbij hoogst vreemd dat de politie u zomaar 3000 roebel en een GSM zou meegeven en u daarna gewoon vrijlaat (CGVS, p.12, 17). Zeker gezien ze u – zoals hoger aangestipt – perfect de mogelijkheid lieten om toch zeker Dagestan te verlaten – is het niet aannemelijk dat ze niet zouden inschatten dat de kans klein is dat ze wat ze u hebben gegeven nog terug zien.

Wat eveneens vreemd is, is het feit dat u de politie zo gemakkelijk om de tuin zou kunnen leiden waar het uw exacte locatie betreft.

Op uw vlucht nam u een oud toestel van uw oom mee. Het toestel dat u van de politie had gekregen schakelde u door naar dit toestel van uw oom (CGVS, p.17). Eenmaal u de Wit-Russische grens bent overgestoken hebt u het toestel weggegooid (CGVS, p.17).

Het is weinig aannemelijk dat de politie niet zelf zou weten dat een GSM kan worden doorgeschakeld en zodoende de exacte locatie van de ontvanger verborgen blijft.

Tevens kan de vraag worden gesteld waarom de politie net u met de gestelde opdracht zou belasten. Uw verklaring dat u werd opgepakt omdat uw broers niet meer thuiswaren en omdat ze uw moeder nooit met rust hadden gelaten (CGVS, p.13) kan gezien bovenstaande vaststelling dat u uw problemen allesbehalve eenduidig aan die van uw moeder kan linken, niet als afdoende worden beschouwd. U geeft zelf geen andere verklaring.

Op zijn minst vreemd lijkt tenslotte dat men u bij een dergelijke schimmige operatie zou betrekken en zich daarbij tegenover u zo openlijk als de politie zou kenbaar maken waarbij ze u gewoon in het bureau van de stedelijke dienst van Khasavyurt vasthouden (CGVS, p.13).

Het samengaan van al deze onaannemelijkheden ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw asielerlaas en doet zodoende bijkomend afbreuk aan de door u geuite vrees voor vervolging in uw land van herkomst.

Ook blijkt meermaals een geringe interesse in uw eigen zaak.

Zo weet u niet of u momenteel, al dan niet officieel, gezocht wordt door de politie (CGVS, p.16, p.17). Volgens u is dit niet uitgesloten (CGVS, p.17). Uit niets in uw verklaringen blijkt echter dat u ook effectief moeite hebt gedaan om dit te weten te komen, het blijft bij veronderstellingen. U hebt tevens nooit de moeite gedaan u echt over uw zaak te informeren, al is het maar door te proberen kijken of er gelijkaardige zaken bekend zijn (CGVS, p.16).

Ook dit doet afbreuk aan uw vrees voor vervolging.

Voor de volledigheid moet worden opgemerkt dat ook aan uw verklaringen omtrent uw reisweg geen geloof kan worden gehecht.

U verklaart dat u vooraan in de vrachtwagencabine zat en 10 minuten voor u de grens met Polen bereikte door de chauffeur hierover werd ingelicht. Hij vroeg u achteraan in de cabine, in het slaapcompartiment dat met een gordijntje was afgesloten, te gaan zitten (CGVS, p.8). Vervolgens hebt u niets gemerkt van grenscontrole, enkel dat de vrachtwagen af en toe stopte en terug vertrok. Volgens u heeft de chauffeur helemaal geen documenten moeten voorleggen en heeft hij de cabine ook niet verlaten (CGVS, p.8). U hebt met hem geen afspraken gemaakt over wat te doen in het geval u toch persoonlijk zou worden gecontroleerd (CGVS, pp.8-9).

Deze verklaringen zijn weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat aan elke grenspost in Polen alle vrachtwagens gecontroleerd worden. Eerst passeren de vrachtwagen de grenscontrole door de Border Guards en vervolgens de douanecontrole. Lege vrachtwagens worden manueel gecontroleerd. Voor de geladen vrachtwagens gebruiken de Border Guards micro-search. Hierbij kan de hartslag worden opgespoord. Indien er zich een persoon of een dier in de vrachtwagen bevindt, wordt dit gegarandeerd door de micro-search gedetecteerd. Geladen vrachtwagens worden vervolgens nog eens door de douane gecontroleerd. Elke vrachtwagen rijdt dan door een x-ray scanner. Al naargelang het resultaat van die scan wordt er een extra controle uitgevoerd, manueel en met andere apparatuur.

Gezien deze informatie is het bijgevolg niet geloofwaardig te noemen dat u op de door u beschreven wijze als verstekeling in een vrachtwagen via Polen de Europese Unie zou binnengekomen zijn. Bovendien moet worden vastgesteld dat u een stempel van een recent internationaal paspoort in uw intern paspoort hebt (CGVS, p.6). U verklaart dat dit samen met uw geboorteakte en andere persoonlijke documenten door de politie werd ingehouden (CGVS, p.6).

Gezien uw verklaringen hieromtrent reeds als onaannemelijk zijn beoordeeld, kan deze reden voor het ontbreken van uw internationaal paspoort niet worden weerhouden.

Dit alles maakt dat aan uw verklaringen betreffende uw reisweg moeilijk geloof kan worden gehecht en doet vermoeden dat u voor de Belgische asielinstanties informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute, -wijze en -doel evenals over de documenten welke u daarvoor hebt gebruikt.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met

de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geïdoleerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het door u ter staving van uw asielaanvraag neergelegde document is niet van dien aard dat het aan bovenstaande opmerkingen iets kan veranderen. Uw intern paspoort (1) bevat namelijk enkel informatie met betrekking tot uw identiteit, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 17 april 2012 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster voert tevens een schending aan van (zie het verzoekschrift, p. 3) “de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting”, alsook is zij van mening dat de commissaris-generaal een “manifeste beoordelingsfout” beging.

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met haar gegronde vrees voor haar leven; zij verklaart dat (zie het verzoekschrift, p. 4) zij “niet akkoord (kan) gaan met de verwerping van het asielaanvraag onder meer om de onderstaande redenen inzake het verkeerdelijk beweerde “tegenstrijdigheden” en “onduidelijkheid” over meerdere aspecten, die raken aan de kern van het asielaanvraag”.

Wat betreft het verband tussen haar problemen en de zaak van haar moeder, bevestigt verzoekster (zie het verzoekschrift, p. 5) “dat haar problemen gelinkt zijn aan die van haar moeder”; zij verklaart dat de politie wél een dergelijk verband legt en actief op zoek gaat naar de familieleden als gevolg van de zaak van verzoeksters moeder en haar vertrek naar België in november 2010.

Verzoekster laat vervolgens gelden dat er amper één jaar ligt tussen het vertrek van haar moeder en haar problemen (zie het verzoekschrift, p. 5) “waarop verzoekster op hetzelfde ouderlijk adres van de moeder is blijven wonen, maar er niet al die tijd verbleef”. Zij verklaart dat zij niet steeds op dat adres verbleef, maar er af en toe “eens terugkwam om te zien of alles nog in orde was met het huis waar moeder laatst had gewoond en verzoekster officieel is blijven wonen”. Zij verklaart dat de politie “dus reeds voor januari 2012 naar verzoekster op zoek (was) geweest”.

Verder is verzoekster van mening dat ze “verre vaag” (zie het verzoekschrift, p. 5) is omtrent de problemen van haar moeder; zij verklaart dat haar moeder problemen kende naar aanleiding van de verhuur van het huis naast haar aan Tsjetsjenen, alsook naar aanleiding van het vertrek van haar zonen.

Verzoekster bevestigt dat haar internationaal paspoort en andere documenten werden ingehouden, behalve haar intern paspoort. Zij voegt hier aan toe dat haar verplaatsingen in Dagestan en Rusland

geen probleem vormen “*daar verzoekster “geseind” is*”, maar dat het inhouden van het internationaal paspoort wel de reizen naar het buitenland belemmeren, zijnde de gebieden waar de politiediensten van Dagestan geen bevoegdheid hebben.

Wat betreft de ontvangst van drieduizend roebel en een GSM-toestel, laat verzoekster gelden dat dit bedrag niet groter is dan omgerekend 70 euro en dat dit diende om een taxi te nemen bij haar verplaatsingen wanneer zij na een telefoon van de politie een pak aan een bepaald gebouw moest gaan leggen. Ze stelt dat ook de GSM “*een minimale waarde*” vertoonde, dat zij werd afgeluisterd en dat het enige motief de medewerking met de politie was.

Verzoekster verduidelijkt nog dat zij de van de politie gekregen GSM, thuis heeft achtergelaten. Zij stelt dat zij een nieuwe SIM-kaart kocht en dat zij “*stopte die in een GSM die ze nog had zodoende dat ze oproepen van de politie kon ontvangen met dit toestel dat ze effectief na het oversteken van de Wit-Russische grens heeft weggegooid*”. Volgens verzoekster is het van geen belang dat zij van haar oom nog een “derde” GSM heeft gekregen.

Verzoekster voert aan dat zij het over het politiekantoor had wanneer zij het in de vertaling over de “stedelijke dienst” van Khasavyurt had. Zij wijst er op dat een dergelijke nuance in woorden kan worden uitgelegd gezien de Russische tolk aanwezig bij het verhoor, de manier van spreken van een Tsjetsjeen dient te vertalen.

Aangaande het lastens haar door de commissaris-generaal weerhouden gebrek aan interesse, stelt verzoekster dat (zie het verzoekschrift, p. 7) zij “*een meer dan 100 % blijk van interesse*” geeft, maar dat zij op heden met niemand nog contact heeft in Dagestan, dat niemand meer in het huis woont dat zij in januari 2012 heeft verlaten en dat zij stilaan “*gewoon geraakt*” aan haar ervaringen met de politie gezien zij die reeds kent vanuit haar jeugd.

Verzoekster is van mening dat haar verklaringen betreffende de reisweg (zie het verzoekschrift, p. 7) “*worden uitgelegd door het feit dat haar oom alles heeft geregeld (lees betaald) met de eigenaar van de camion*”. Zij bevestigt dat er geen controle is geweest aan de grens en dat niemand is “*komen kijken wie er zich achter het gordijntje in de camion bevond*”.

Dat er een stempel staat in haar nationaal paspoort is volgens verzoekster (zie het verzoekschrift, p. 7) “*normaal bij het verkrijgen van een internationaal paspoort wat in casu is gebeurd*”.

Verzoekster besluit dat (zie het verzoekschrift, p. 7) zij het slachtoffer is van “*het typisch lot van een Tsjetsjeense in Dagestan die vreest dat Russen haar zullen ombrengen*”.

Ze vraagt de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en stelt dat familieleden van (vermoedelijke) strijders door de autoriteiten verantwoordelijk gehouden worden voor de daden van hun verwanten.

Zij stelt dat “*ontelbare persartikels*” melding maken van ernstige bedreigingen in haar land van herkomst en verwijst naar de ECRE Guidelines inzake de bescherming van Tsjetsjenen in Europa en de aanbevelingen van ECRE.

Verzoekster geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over de rechtsmacht van de Raad en de bewijslast. Zij besluit dat de bestreden beslissing (zie het verzoekschrift, p. 8) “*niet expliciet noch impliciet vaststelt dat de door de betrokken vreemdeling gegeven aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève niet ernstig zijn*”.

Zij stelt nog dat haar rechten in haar land van herkomst niet gevrijwaard zijn, “*gezien de geciteerde rapporten*” (zie het verzoekschrift, p. 9) en dat het onverantwoord is dat zij zou moeten terugkeren.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Vervolgens benadrukt de Raad dat het middel “*de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur*” onontvankelijk is, in zoverre verzoekster doelt op andere beginselen van behoorlijk bestuur dan degene specifiek benoemd in haar verzoekschrift, gezien zij zodoende nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij specifiek geschonden acht en om welke reden.

Reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoot hoe ze een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde vooreerst vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar problemen rechtstreeks volgen uit die van haar moeder, omdat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van de problemen van haar moeder als grond van haar eigen problemen, en gezien verzoekster daarenboven op het Commissariaat-generaal hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde:

“Zo heet het aanvankelijk dat men u tijdens uw gevangenschap op 7 januari 2012 tot samenwerking probeerde te overtuigen door te stellen dat als u goed meewerkte uw moeder zou mogen terugkomen en rustig in haar huis zou mogen wonen (CGVS, p.12). Later stelt u echter dat u natuurlijk niet kan weten of uw aanhouding iets te maken heeft met de problemen van uw moeder (CGVS, p.13) en dat de politie tijdens uw aanhouding zelf nooit de band heeft gelegd met de problemen van uw moeder, de politie gaf als reden van uw aanhouding dat ze een samenwerking wilden (CGVS, p.14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen slaagt u er niet in hiervoor een afdoende uitleg te geven. U stelt in antwoord hierop dat de politie zich zou hebben verontschuldigd voor wat ze met uw moeder

hadden gedaan en u herhaalt opnieuw dat ze uw moeder in rust zouden laten leven als u meewerkte, maar tegelijkertijd zegt u niet te weten of u betrokken was bij de zaak van uw moeder en dat uw zaak iets anders betrof (CGVS, p. 15)."

In haar verzoekschrift bevestigt verzoekster *"dat haar problemen gelinkt zijn aan die van haar moeder"* en voegt er aan toe dat de politie een dergelijk verband legt en actief op zoek gaat naar de familieleden als gevolg van de zaak van haar moeder en haar vertrek in november 2010.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot een post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om de vastgestelde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden alsnog te vergoelijken, wat geen dienstig verweer uitmaakt.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar die stelt dat uit verzoeksters verklaringen op het Commissariaat-generaal niet blijkt of zij zelf weet of haar zaak verbonden is met die van haar moeder, noch of de politie dit verband heeft gelegd.

Bovendien merkte de commissaris-generaal op dat er door het opgegeven tijds kader evenmin een verband kon worden gelegd tussen de problemen van verzoekster en die van haar moeder:

"U stelt dat de politie een laatste keer voor uw moeder is langsgekomen kort na haar vertrek naar België, nog in november 2010 (CGVS, p.11). Daarna kwamen ze niet meer langs omdat ze er toch van overtuigd waren dat uw moeder weg was en voelde u zich wat rustiger (CGVS, p.11). Dan stonden ze op 7 januari 2012 plots terug voor uw deur (CGVS, p.11). Gezien het grote tijdsverloop tussen de gebeurtenissen van november 2010 en deze van januari 2012 kan ook hieruit niet zonder meer tot een duidelijk verband tussen beide zaken worden besloten."

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dienaangaande dat er amper één jaar ligt tussen het vertrek van haar moeder en haar eigen problemen, *"waarop verzoekster op hetzelfde ouderlijk adres van de moeder is blijven wonen, maar er niet al die tijd verbleef"*. Zij verklaart dat zij niet steeds effectief op dat adres verbleef maar dat zij af en toe *"eens terugkwam op te zien of alles nog in orde was met het huis waar moeder laatst had gewoond en verzoekster officieel is blijven wonen"* en besluit dat de politie *"dus reeds vóór januari 2012 naar verzoekster op zoek (was) geweest"*.

De Raad stelt echter vast dat deze uitleg geen grondslag vindt in het administratief dossier. Bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster uitdrukkelijk dat de politie een laatste keer is langsgekomen kort na het vertrek van haar moeder naar België in november 2010 en dat de politie nadien niet meer is gekomen tot 7 januari 2012.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dan ook helemaal niet dat de politie *"dus reeds vóór januari 2012 naar verzoekster op zoek (was) geweest"*.

De commissaris-generaal stelt aldus terecht vast dat er niet zonder meer kan afgeleid worden dat er een duidelijk verband bestaat tussen de zaak van haar moeder en verzoeksters eigen problemen, temeer gezien ook het tijdsverloop van meer dan één jaar tussen de gebeurtenissen van november 2010 en deze van januari 2012.

De commissaris-generaal merkte bijkomend nog op dat verzoekster opmerkelijk vaag was met betrekking tot de problemen die aan de basis liggen van haar moeders vlucht:

"Zo weet u niet hoeveel tijd er zat tussen het moment dat uw moeder haar problemen begonnen – met het bezoek van de politie bij haar thuis – en haar daaropvolgende vlucht. U stelt aanvankelijk dat er een maand lag tussen de dag van het gebeurde en haar vertrek (CGVS, p.13), maar vervolgens plaatst u het bezoek van de politie ergens in september (CGVS, p.13). Hoewel u stelt niet te weten wanneer precies in september, is het duidelijk dat er in dat geval beduidend meer dan een maand tussen beide momenten ligt, uw moeder is immers pas vertrokken op 19 november 2010. Bovendien weet u niet in het minst te vertellen hoe lang voor haar vlucht naar België uw moeder uit het ziekenhuis is ontslagen: misschien anderhalve maand, of een maand, misschien twee weken daarvoor of twee halve weken, u weet het niet meer (CGVS, p. 13). Tevens bent u onduidelijk in uw verklaringen over de bezoeken van de politie bij u thuis nadat uw moeder al was vertrokken. Aanvankelijk heet het dat ze drie à vier dagen na haar vertrek terug bij jullie kwamen (CGVS, p. 10). Daarna stelt u dat ze nog twee keer zijn geweest (CGVS, p. 11) om vervolgens weer te verklaren dat ze na het vertrek van uw moeder, drie à vier dagen later, nogmaals terug zijn gekomen en nadien gedurende een jaar niet meer (CGVS, p. 11). Wanneer geweest op deze incoherentie tussen beide verklaringen stelt u enkel dat u het zich niet meer herinnert en hebt u het opnieuw over twee verschillende bezoeken (CGVS, p.11). De verdediging die u hier mogelijks zou inroepen, met name dat u moeilijk cijfers en data kan onthouden (CGVS, p. 10) wordt niet weerhouden, u staaft deze bewering op geen enkele manier."

Verzoekster ontkent dat zij vaag was omtrent de problemen van haar moeder. Zij verduidelijkt in haar verzoekschrift dat haar moeder problemen kende naar aanleiding van de verhuur van het huis naast haar aan Tsjetsjenen, alsook naar aanleiding van het vertrek van haar zonen.

Deze “verduidelijkingen” kunnen echter geenszins verzoeksters vaagheden en incoherenties omtrent haar moeders problemen, zoals vastgesteld in de bestreden beslissing, verklaren of weerleggen. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Dat verzoekster zodanig vaag en incoherent is omtrent de problemen van haar moeder, die tevens aan de oorsprong zouden liggen van haar problemen, keert zich tegen de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

De commissaris-generaal stelde tevens de volgende ongeloofwaardigheden vast:

“U verklaart dat uw internationaal paspoort en andere documenten werden ingehouden, slechts uw intern paspoort werd u gelaten (CGVS, p.6). Ze zouden uw internationaal paspoort hebben afgenomen om u op die manier te verhinderen naar het buitenland te vertrekken (CGVS, p.6). Genomen dat u niet officieel werd gezocht (CGVS, p.16) is het enkel inhouden van uw internationaal paspoort allerm minst toereikend om u het vluchten te verhinderen. Het is weinig aannemelijk dat de autoriteiten die u wilden dwingen om op korte termijn – binnen de drie, vier dagen (CGVS, p.12) – met hen mee te werken, u de mogelijkheid zouden laten om gewoon – legaal, door voorlegging van uw intern paspoort (CGVS, p.16) – Dagestan uit te reizen. Daarmee maken ze de situatie voor hen zelf onnodig moeilijk. Niet enkel kan het voor hen daarna sowieso een stuk moeilijker worden om u terug te vinden en riskeert het plan waarin ze u wilden betrekken hierdoor moeilijkheden te ondervinden, ook verhoogt dit uw kans om de Russische Federatie te verlaten, vermits uw grootste barrière nu enkel nog de Russische buitengrens is. Uw verklaring dat ze uw intern paspoort niet zouden hebben ingehouden omdat u dit steeds nodig hebt in Dagestan en moet kunnen voorleggen aan de politie wanneer deze daarom vraagt (CGVS, p.6), kan niet worden weerhouden. Het inhouden van uw intern paspoort lijkt in de context zoals door u geschetst net een te verwachten maatregel, want een probaat middel om uw bewegingsvrijheid dermate te beperken dat men zeker kan zijn u onmiddellijk voor de opdracht beschikbaar te hebben op het moment dat men dat wenst. Zonder intern paspoort zou u zich immers zelf binnen Dagestan moeilijk kunnen verplaatsen.”

Dienaangaande laat verzoekster in haar verzoekschrift gelden dat verplaatsingen in Dagestan en Rusland geen probleem vormen “daar verzoekster “geseind” is”, maar dat het inhouden van het internationaal paspoort het verplaatsen naar het buitenland belemmert, zijnde gebieden waar de politiediensten van Dagestan geen bevoegdheid hebben.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij niet officieel gezocht werd. Gevraagd hoe verzoekster de grens van Dagestan kon oversteken, antwoordde zij: “Ja, we moesten daar een paspoort voorleggen. Ze wisten toch niet dat ik op de vlucht was, want ik werd niet officieel gezocht” (zie het verhoorverslag van 7 februari 2012, p. 16). Verzoeksters bewering dat zij geseind was, is dan ook tegenstrijdig met haar eerdere verklaringen. Verzoekster slaagt er derhalve niet in de motivering van de commissaris-generaal te weerleggen en de Raad neemt deze over.

De commissaris-generaal maakte tevens nog melding van de volgende onaannemelijkheden:

“Het is daarbij hoogst vreemd dat de politie u zomaar 3000 roebel en een GSM zou meegeven en u daarna gewoon vrijlaat (CGVS, p.12, 17). Zeker gezien ze u – zoals hoger aangestipt – perfect de mogelijkheid lieten om toch zeker Dagestan te verlaten – is het niet aannemelijk dat ze niet zouden inschatten dat de kans klein is dat ze wat ze u hebben gegeven nog terug zien.

Wat eveneens vreemd is, is het feit dat u de politie zo gemakkelijk om de tuin zou kunnen leiden waar het uw exacte locatie betreft. Op uw vlucht nam u een oud toestel van uw oom mee. Het toestel dat u van de politie had gekregen schakelde u door naar dit toestel van uw oom (CGVS, p.17). Eenmaal u de Wit-Russische grens bent overgestoken hebt u het toestel weggegooid (CGVS, p.17). Het is weinig aannemelijk dat de politie niet zelf zou weten dat een GSM kan worden doorgeschakeld en zodoende de exacte locatie van de ontvanger verborgen blijft.”

Verzoekster laat in haar verzoekschrift gelden dat dit bedrag van drieduizend roebel niet groter is dan zeventig euro en dat deze som diende om een taxi te betalen bij haar verplaatsingen wanneer zij na een telefoon van de politie, een pakje aan een bepaald gebouw moest deponeren. Zij verklaart dat ook de GSM “een minimale waarde” had, dat zij werd afgeluisterd en dat het enige motief de medewerking met de politie was. Verzoekster verklaart nog dat zij de van de politie gekregen GSM thuis heeft achtergelaten. Zij verklaart dat zij een nieuwe SIM-kaart kocht en ze “stopte die in een GSM die ze nog had zodoende dat ze oproepen van de politie kon ontvangen met dit toestel dat ze effectief na het oversteken van de Wit-Russische grens heeft weggegooid”. Volgens verzoekster is het van geen belang dat zij van haar oom nog een “derde” GSM heeft gekregen.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijft.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoekster tijdens haar verhoor niet verklaarde dat zij een nieuwe SIM-kaart had gekocht die zij in een bestaande GSM stak, maar wel dat zij een oud telefoontoestel van haar oom meenam waarnaar de telefoonoproepen werden doorgeschakeld die zij ontving op het toestel dat zij van de politie had verkregen.

Deze tegenstrijdige verklaringen, evenals de overige bovenstaande onaannemelijkheden die zij in haar verzoekschrift niet weerlegt, ondermijnen de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Op de bevinding van de commissaris-generaal dat het vreemd is dat men verzoekster in een dergelijke schimmige operatie zou betrekken en men zich daarbij zo openlijk als politie kenbaar zou maken waarbij ze verzoekster gewoon in het bureau van de stedelijke dienst van Khasavyurt vastgehouden zouden hebben, antwoordt verzoekster in haar verzoekschrift dat zij het over het politiekantoor had wanneer in de vertaling gesproken wordt van de "stedelijke dienst" van Khasavyurt. Zij wijst er op dat een dergelijke nuance kan worden uitgelegd gezien de Russische tolk op het verhoor de bewoordingen van een Tsjetsjeen dient te vertalen.

Deze uitleg doet echter geen afbreuk aan de bevinding van de commissaris-generaal.

De Raad wijst er bovendien op dat tot bewijs van het tegendeel, het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, louter aan te voeren dat een taalnuance aan de oorzaak ligt van een verschil in verklaringen.

Verzoekster toont aldus niet aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat zij verklaard heeft.

De commissaris-generaal weerhoudt lastens verzoekster ook en gebrek aan interesse ten laste:

"Zo weet u niet of u momenteel, al dan niet officieel, gezocht wordt door de politie (CGVS, p.16, p.17). Volgens u is dit niet uitgesloten (CGVS, p.17). Uit niets in uw verklaringen blijkt echter dat u ook effectief moeite hebt gedaan om dit te weten te komen, het blijft bij veronderstellingen. U hebt tevens nooit de moeite gedaan u echt over uw zaak te informeren, al is het maar door te proberen kijken of er gelijkaardige zaken bekend zijn (CGVS, p.16)."

In haar verzoekschrift antwoordt verzoekster dat zij "een meer dan 100 % blijk van interesse" geeft, maar dat zij op heden met niemand nog contact heeft in Dagestan, dat niemand meer in het huis woont dat zij in januari 2012 heeft verlaten en dat zij stilaan "gewoon geraakt" aan haar ervaringen met de politie gezien zij die reeds kent vanaf haar jeugd.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster, in strijd met haar verklaring in haar verzoekschrift, tijdens haar verhoor heeft verklaard dat haar oom nog steeds in Dagestan verblijft en dat hij haar af en toe opbelt.

De bewering in het verzoekschrift dat verzoekster "een meer dan 100 % blijk van interesse" geeft, houdt helemaal niet in dat zij er alles aan gedaan heeft om informatie over haar recente situatie te bekomen, terwijl actuele informatie nochtans van primordiaal belang is om de door verzoekster geschetste vrees in te schatten.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

De nalatige handelingen van verzoekster wijzen inderdaad op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van haar voorgehouden vrees.

Op de vaststelling van de commissaris-generaal dat de reisweg van verzoekster ongeloofwaardig is, antwoordt zij dat haar verklaringen daaromtrent "worden uitgelegd door het feit dat haar oom alles heeft geregeld (lees betaald) met de eigenaar van de camion". Zij bevestigt dat er geen effectieve controle is geweest aan de grens en dat niemand is "komen kijken wie er zich achter het gordijntje in de camion bevond". Dat er een stempel staat op haar nationaal paspoort acht verzoekster "normaal bij het verkrijgen van een internationaal paspoort wat in casu is gebeurd".

De enkele beweringen van verzoekster milderen de strengheid van de grenscontroles echter niet.

Uit informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, blijkt immers "dat aan elke grenspost in Polen alle vrachtwagens gecontroleerd worden. Eerst passeren de vrachtwagen de grenscontrole door de Border Guards en vervolgens de douanecontrole. Lege vrachtwagens worden manueel gecontroleerd. Voor de geladen vrachtwagens gebruiken de Border Guards micro-search. Hierbij kan de

harts slag worden opgespoord. Indien er zich een persoon of een dier in de vrachtwagen bevindt, wordt dit gegarandeerd door de micro-search gedetecteerd. Geladen vrachtwagens worden vervolgens nog eens door de douane gecontroleerd. Elke vrachtwagen rijdt dan door een x-ray scanner. Al naargelang het resultaat van die scan wordt er een extra controle uitgevoerd, manueel en met andere apparatuur".

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij wanneer deze geen geloof hecht aan verzoeksters verklaring als zou zij als verstekeling in een vrachtwagen via Polen de Europese Unie zijn binnengekomen, zonder dat iemand is *"komen kijken wie er zich achter het gordijntje in de camion bevond"*.

De Raad deelt aldus het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekster informatie achterhoudt over haar werkelijke reisroute, over haar reiswijze en -doel, evenals de gebruikte documenten, temeer gezien in het intern paspoort een stempel voorkomt die wijst op de aflevering van een internationaal paspoort en haar verklaring dat haar internationaal paspoort samen met andere documenten werd ingehouden, niet aanvaard werd (zie hoger).

Verzoeksters loutere verwijzing naar *"ontelbare persartikels"* en de ECRE Guidelines doen geen afbreuk aan bovenstaand besluit.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

De Raad schaarnt zich achter de weigeringbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus; er kan geen *"manifeste appreciatievergissing"* worden vastgesteld.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitevinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat ze tijdens dit verhoor op 7 februari 2012 in bijzijn van haar advocaat de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE